

ΜΗΘΥΜΝΑ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ & ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΑΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑΙ

Έτησία Δρ. 20 Έξαμηνος 10

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ-ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Θ. ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

Τεύχος 200

ΤΕΥΧΟΥΣ ΜΗΘΥΜΝΑΣ Κυριακή της 25 Νοεμβρίου 1920

Τεύχος 120

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΜΑΣ

Αἱ κατὰ τῆς Τουρκίας ἐπιχειρήσεις μᾶς βαίνουν πρὸς τὸ τερματινόν. Ο Μουσταφᾶς Κεμάλ ὁ ἡθοποιὸς οὗτος τῇς παλληκαριᾶς, ο ἀπαίσιος σφαγεὺς ἀπόλων χριστιανῶν, καὶ ἔξανδραποδιὸς τῆς πληθυσμῶν μόνον υψάλημα ἔχοντων διότι δὲν ἔχουν Μουσουλμάνοι, ἐτράπη εἰς αἰγυράν φυγὴν πρὸ τῆς Βλληνικῆς λόγγης, καὶ ἔκρυψεν εἰς τὰ χρυσφύγετά του, ἀλλὰ καὶ ἔχει, ἔχει δεῖσην, ο Ελληνικὸς στρατὸς θέλει τὸν καταδικῆν. Πρὸς τὸ παρὸν ἔμως φρίνεται ἐπὶ οὐδεμίᾳ πρὸς τὸ τὸ υπάρχει ἀνάκηγη διότι τὸ τουρκικὸν τέρας θανατίμως ἔχει πίηγη. Οπως ἔγιπτος ἦταν τῆς Γουρκίας εἰρήνη εἶνε λίσαν ἔγγυς, καὶ τοχέως ὁ μάχιμος πλυνθησμὸς τῆς χώρας θέλει ἐπανέλθη εἰς τὰ γωρία του διὰ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς τὰ Ειρηνικὰ του ἔργα.

Καὶ οὕτω εἰς τὸ Κράτος, καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς μὴ πολεμήσαντας μέγιστον ἐπιβάλλεται ραθήκον ἀπὸ τοῦδε ἀ τροπτίσωμεν ἐπω, οἱ γενναῖοι οὗτοι στρατιῶται μᾶς ἐπανερχόμενοι νὰ μὴ ἀφεθῶσιν εἰς τὴν τύχην των, ἀνευ ἔργασίας.

Καὶ τὸ μὲν Κράτος πρέπει εἰς Ἑλας τὰς δημοσίας θέσεις νὰ διερίσῃ ἀπολυμένους στρατίωτας, ἐκ τῶν δυναμένων νὰ

καταλάβωσι τοιαύτας, ἔστω καὶ ἔτι ἔτιν δὲ, ἔχοι τὰ τυπικὰ κατὰ νόμον προσόντα, ἀπομακρυνομένων τῆς ὑπερεσίας ὅλων ἐκείνων, οἵτινες πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ἐκπληρώσεως τῶν σοσατιωτικῶν αὐτῶν καθηκόντων προσεκολικήθησαν εἰς τὸ Δημοσίον μεταγειτούμενοι πρὸς τοῦτο πᾶν θεμάτων καὶ ἀθέμιτων μέτων.

Οἱ ἄλλοι δέ, αἰριούμενοι, καταστηματάσχαι, καὶ μεγαλοκτηματιαι πρέπει νὰ τὸ θεωρήσουν καὶ ὡς τιμὴ των ἀλλὰ καὶ ὡς λεπόν αὐτῶν καθήκον, ἐὰν εἰς ἔλας των τὰς ἔργασίας προσδιάβουν ἐκ τῶν ἀνδρῶν τούτων οἱ ὄποιοι ἔσοδοςαν τὰ Ελληνικὰ ἐπλα, καὶ ἐμεγάλυνεν τὴν Ελληνικὴν πατρίδα.

Πρέπει καὶ εἰ Δῆμοι καὶ εἰ Κοινότητες εἰς τοὺς προϋπολογισμούς των ἀπὸ τώρα νὰ ἀναγράψωσι σγετικὰ κονδύλια διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ ἐπανέλθωσι τραυματίας καὶ ἀναπήρους, ὡς καὶ διὰ τὰς οἰκογενείας αὐτῶν. Τοῦτο δὲ πρέπει νὰ πράξωσι καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὰ συμβούλια καὶ αἱ Μοναῖ.

Πρέπει δὲς ὁ μὴ μάχιμος πληθυσμὸς νὰ ὑποστηρίξῃ ἡθικῶς καὶ ὑλικῶς τὸν μάχιμον τοιούτον. Μόνον οὕτω ὁ πρώτος θὰ δυνηθῇ ἔστω καὶ κατ' ἐλάχιστον νὰ ἴκανοποιήσῃ τὸν δεύτερον. Δὲν ἀρχεῖ νὰ εἰμεθα

ἐνθουσιώδεις εἰς λόγους μόνον διὰ τὴν πατρίδα, πρέπει νὰ εἰμεθα τοιούτοι καὶ εἰς ἔργα, μὴ δυνάμενοι δὲ ἄλλως να φανῶμεν Χρήσιμοι πρὸς αὐτὴν, πρέπει να φανῶμεν τοιούτοι, πρὸς ἔκείνους οἱ ὄποιοι χάριν αὐτῆς ἐκοπιάσαν, ἐτραυματίσθησαν, ἀπέθαναν, καὶ οἱ ὄποιοι δὲν μᾶς ζητοῦν ἐλεημοσύνην, ἀλλὰ ἐργασίαν καὶ ὑποστήριξιν.

ΕΘΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΜΟΙΡΑΣΙΑ ΤΩΝ ΓΙΑΚΤΣΙΤΣ

(Σερβική δημοτική τραγούδια)

Τὸ φεγγάρι φώτησε τὸ ἀστέρι τῆς αὐγῆς.

— Ποῦ εἶχε περάσει αὐτές τές τρεῖς λαρπόδες μέρες;

— Αἴστερι αὐγῆς τῆς ἀπολογάεται :

— Πήγα καὶ πέρασα τὸν καφό μου αὐτὸν πανω ἀπὸ τὴν δλάσσαστη πόλη τοῦ Βελιγραδίου παρασκούσθωντας μὲ ἐνδιαφέρον ἔνα μεγάλο θάμα. Τὰ δυὸς ἀδέρφια, Δημήτρακ καὶ Μπογδάν Γάιατρις μοιράζαν τὴν πατρικὴ κληρονομία συζητώντας ἥσυχα καὶ ἀγαπητά. Ο Δημήτρης πήσε τὴν Βλάχια, τὴν Μολδανία καὶ διὸ τὸ Βαντό δῆ τὸ Δούναβη. Ο Μπογδάν πήσε τὴν Συνομία, τὴν ἀλέργαντη κοιλάδα ὡς τὸ Σανο καὶ τὴν Σερβία ὡς τὴν πόλη Ούζιτσα. Ο Δημήτρης διάλεξε τὴν κάτω πόλη καὶ τὸν πόρο Νεμπότισα καὶ δὸ Μπογδάν πήσε τόποδέλοιπο μαζὶ μέτην ἐκκλησιά τοῦ Ροΐτσισα ποὺ βρίσκεται κτισμένη στὴ μέση.

Μάλωσαν δύως γιὰ ἔνα τιποτένιο πρόμα, γιὰ ἔνα μαῦρο ἀλογο καὶ ἔνα γεράκι. Ο Δημήτρης ἐπέμενε γιὰ τὰλογο σὲ μεγαλύτερος που ἦταν καὶ δὸ Μπογδάν ξητοῦσε τὰλογο καὶ τὸ γεράκι. Κανένας τους δὲν ἔδινε τόπο στὴν ὁργή.

“Οταν ἔημέρωσε, δὸ Δημήτρης παίδει τὸ μεγάλο μαῦρο ἀλογο καὶ τὸ γεράκι μαζὶ καὶ φεύγει γιὰ τὸ κηνοῦν. Πρὶν νὰ φύγῃ λέγει στὴ γυναῖκα του, τὴν Ἀγγέλα. — Πιστό μου ταῖς,

